

[M. C. Jensen.]

skernes Vegne at takke Landbrugsministeren for, at Ministeren gik ind for dette Lovforslag. Sagen er rejst af Fiskernes Hovedorganisation, Dansk Fiskeriforening, som jeg har den Ære at være Formand for, derefter tiltraadt af Vestjysk Fiskeriforening og senere af Ministeren henvist til Fiskerikommisionen, der har behandlet den i et Udvalg, hvorefter Kommissionen enstemmigt henstillede til Ministeren, at man kom Fiskerne til Hjælp paa den her foreslaaede Maade.

Det havde været ønskeligt, om der havde været Mulighed for at faa et lidt større Beløb stillet til Raadighed. Jeg har talt med Ministeren om dette Spørgsmaal, men Ministeren nærede saa megen Betænkelighed derved, at han ikke turde gaa ind for at stille et større Beløb til Raadighed. Det giver sig for øvrigt ogsaa Udtryk, rent underforstaaet, i Folketingets Betænkning, i hvilken man gør Rede for, at 3 Medlemmer fra Sundets samvirkende Fiskeriforeninger har været i Deputation hos Udvalget for at faa ændret noget ved Indtægtsgrænserne. Den Forandring, der er sket i det høje Folketing, og som jeg naturligvis hilser med Tilfredshed, vil uvægerligt betyde, at flere kan komme i Betragtning end efter det oprindelige Lovforslag; og hvis man er i Stand til at imødekomme de berettigede Ansøgere, betyder det en afgjort Forbedring, at man har faaet gennemført denne Ændring. Skulde det derimod vise sig, at Beløbet ikke slaar til, hvad saa? Var jeg Fiskeriminister, vilde jeg være overordentlig ked af det, hvis jeg maaske stod med 200 Ansøgninger fra Folk, som var lige saa berettigede til Støtte som dem, man havde imødekommet, men maatte svare disse Mennesker: Ja, det er udmærket, jeres Ansøgning er der ikke noget at sige til, men vi har ikke flere Penge.

Derfor havde jeg meget ønsket, at man kunde have indføjet i Loven en Bestemmelse om, at for saa vidt der kom til at foreligge saadanne Tilfælde, skulde Ministeren være bemyndiget til at anvende et yderligere Beløb — der kunde jo lægges Loft over Beløbet — til Imødekommen af saadanne Ansøgninger. Det har Ministeriet imidlertid ikke ment at kunne gøre. Hvilken Begrundelse man har derfor, er jeg ikke i Stand til at udtale mig om. Men som den beskedne Mand, jeg er — ja, der er maaske nogle her i Salen, der synes, at jeg ikke er beskeden, saadan er det jo altid —, er jeg alligevel paa Fiskernes Vegne glad over, at vi faar gennemført dette Lovforslag, som der nu er Udsigt til.

Lovforslaget er jo en Mindelse om, at ogsaa Fiskerierhvervet er i Vanskeligheder. Jeg skal slet ikke komme ind paa at udrede, hvilke Grunde der er til disse Vanskeligheder. Der er flere, ikke mindst den naturligvis, at Eksportvanskelighederne har taarnt sig op over Hovedet paa Fiskerne og hindret den frie Samhandel med Udlandet. De Markeder, der har været Basis for det danske Fiskeris Udvikling, er delvis lukket, og Afsætningen af billige Fiskesorter er næsten umuliggjort ved ganske urimelige, ja, helt prohibitive Toldbestemmelser. Det er Forhold, som vi her hjemme ikke kan ændre, men som vi naturligvis maa forsøge at indrette os efter, og her tror jeg, den højtærede Minister er ganske enig med mig i, at Formaalet maa være at hjælpe i den Udstrækning, vi har Raad dertil, til at bevare Fiskeriet som et selvstændigt Erhverv. Fiskeriet er jo ikke en Nyopkomling; det er et gammelt Erhverv, og hvor trist og fattigt disse Mennesker end har det, er der en forunderlig dragende Lyst hos Ungdommen til at gaa i Fædrenes Fodspor, selv om Fædrene har haft det overordentlig trist, overordentlig vanskeligt. Der er en dragende Lyst til at komme ud paa Fiskeri, maaske større end Lysten til at komme ud som almindelig Sømand. Det er, som om man spiller i Lotteriet: ingen ved i Morgenstunden, om han faar en rimelig og god Dagløn eller slet ingen, maaske endda Til sætning. Alene dette er i sig selv Momenter, som Ungdommen ikke kan staa for, og derfor synes jeg altid, det for os drejer sig om at tilrettelægge det saaledes, at der bliver Plads for Fiskeriungdommen til at blive ved Fiskeriet. Det er en af Landets naturlige Erhvervskilder, som gerne skulde udnyttes paa en forstandig og god Maade.

Dette var nogle mere almindelige Betragtninger, men hvad det drejer sig om her, er jo Lovforslaget. Vi fra Venstres Side er naturligvis indstillet ligesom Venstres Medlemmer i Folketinget, vi gaar med Glæde ind for dette Lovforslag. Man saa i øvrigt det Særsyn, da Lovforslaget blev behandlet i Folketinget, at Partiernes næsten var ved at ville give Overbud, idet man erkendte, at vore Fiskere har det trælsomt, slidsomt, for slet ikke at tale om — for det kommer ikke denne Lov ved — den Fare, der er forbundet med denne Gerning. Naar man tænker paa, at i et Aar som 1935 maatte ca. 50 Mennesker lade Livet under deres Virksomhed som Fiskere, nogle under dramatiske Forhold, saa vil man forstaa, at disse Mennesker har det svært, og naar vi nu her staar i Begreb